

HANS ØMME KJÆRLIGHET

Bakgrunnsstoff *Matt 5,44-48; 19,13.14; 23,37; Luk 10,38-42; Joh 8,2-11; Apg 6,7.*

Minnevers **“Og da han så folkemengdene, fikk han inderlig medfølelse med dem, for de var forkomne og hjelpeløse, som sauer uten gjeter” (Matt 9,36).**

Matteus 9,35 forteller om hvordan Jesus vandret gjennom store deler av Palestina og “underviste i synagogene deres, forkynte evangeliet om riket og helbredet all sykdom og plage” (*Matt 9,35*). I vår kyniske tid, når folk går ut fra at det bak ethvert forsøk på å hjelpe dem ligger skjulte hensikter, virker motivet bak Jesu tjeneste som et friskt pust: sann kjærighet, omtalt som “medfølelse” (*vers 36*). Folkets behov rørte ved ham. Hans hjerte smeltet i medfølelse med dem. Den samme omsorgen finner vi i Mark 8,1-3, der Jesus er bekymret for at folket skal være for svake til hjemturen. “Jeg synes inderlig synd på folket. De har alt vært med meg i tre dager, og de har ikke noe å spise. Sender jeg dem sultne hjem, vil de bli helt utmattet på veien; noen av dem kommer jo langveisfra” (*vers 2, 3*).

Det er en bemerkelsesverdig øm omsorg, og den sier en hel

del om Jesus. Han kjente sine tilhørere. Han levde seg inn i deres behov. Han følte deres smerte. Han ber oss ikke om å være akkurat det han selv var eller gjøre akkurat det han gjorde. Enda han hadde fastet i førti dager var han bekymret for helsen og sikkerheten til mennesker som bare hadde gått tre dager og knapt fått noen ting å spise (men kanskje ikke helt uten mat).

Det er denne ømme medfølelsen vi gjerne vil se på i denne ukens studium, både i enkeltmenneskers liv og i folkets liv som en helhet.

SØNDAG**For kvinnen som ble grepet i hor (Joh 8,2-11)**

Se gjennom historien om kvinnen som ble grepet i hor. Ellen G. White forteller at kvinnen var gått i en felle (*Alfa og Omega*, bind 5, side 24 (DA:461)), men det var ingen tvil om hennes skyld. Men hvordan blir hun behandlet av Jesus? Hva kan vi lære av denne historien?

“I denne handling, da han tilgav denne kvinnen og oppmuntret henne til å leve et bedre liv, stråler Jesu karakter frem i skjønnheten av den fullkomne rettferdighet. Samtidig som han ikke pynter på synden eller gjør skyldfølelsen mindre, prøver han ikke å fordømme, men å frelse. Verden hadde bare forakt og hån til overs for denne feilende kvinnen, men Jesus talte ord som gav trøst og håp. Han, den syndfrie, føler medynk med henne som hadde syndet, og han rekker henne en hjelpende hånd. Mens de hyklerske fariseerne fordømmer, sier Jesus til henne: ‘Gå bort, og synd ikke mer fra nå av.’” – *Alfa og Omega*, bind 5, side 25 (DA:462).

Enn at Jesus viste en så øm omsorg og kjærlighet! Han taklet situasjonen på en sånn måte at hennes anklagere ville ha det tra-

velt med å la henne i fred, for de kunne aldri være trygge på hva hun hadde lest om deres privatliv på fortauet den morgenen.

Hvordan kan det sies at Jesus også hjalp de hyklerne som førte denne kvinnen til ham for å legge en felle for ham?

Leser man fortellingen grundig, ser man at Jesus også hadde medfølelse med dem som hadde så onde hensikter. Om de bare hadde vært like åpne for Kristi kjærlighet som den stakkars kvinnen!

Til ettertanke **Hvordan ville en typisk adventistmenighet ha taklet en slik situasjon? Hvordan veier man troskap mot moralske prinsipper mot medfølelse med dem som faller?**

MANDAG

For barna (*Matt 19,13.14*)

Barn har i århundrenes løp tatt brorparten av all lidelse. De har ofte vært hjelpeløse i krig, oppstander og familiefelder. Det var barna, især guttebarna, som ble rammet av den første grusomme "løsningen på jødeproblemet" under faraoene i Egypt (*2 Mos 1,15.16*). Og det var igjen småbarn som ble utryddet da Herodes drepte småguttene (*Matt 2,16*), som fikk Matteus til å minnes en eller annen gang da barna ble slaktet ved innledningen til fangenskapet i Babylon (*Matt 2,17.18; se Jer 31,15*). Jesus må ha fått høre om Herodes' nedslakting, kanskje allerede på sin mors fang, og visst at disse småbarna i en viss forstand var døde på grunn av ham. (Han var kommet for å dø for dem, men før han engang var gammel nok til å fatte sin misjon, mistet de livet på grunn av ham.)

Hvordan avslører de følgende tekstene Jesu ømme kjærlighet og omsorg for små og store barn? Hva lærer vi her bortsett fra hvordan vi skal behandle barn? (Matt 18,2-6; 19,13-15).

Hvilken fremtid kunne de ha, de barna som satt på Jesu fang denne dagen og som han hadde velsignet? Hvilke minner satt de igjen med, de som var gamle nok til å huske? Og hvordan må det ha vært å vite at han som hadde lagt sine hender på dem og velsignet dem, nå var i himmelen og gjorde tjeneste for dem? Tenk for en visshet de må ha følt! Politikere kysser barn for å få foreldrenes stemmer, men Jesus elsket barna for barnas egen skyld. Da disiplene ville beskytte ham mot dem, irettesatte han dem: "La de små barna være, og hindre dem ikke fra å komme til meg! For himmelriket tilhører slike som dem" (Matt 19,14).

Til ettertanke **Hvilke barn, om noen, har du kontakt med? Hvordan svarer du dem? Tenk over hvordan du behandler dem. Hvordan kan du sørge for at din innflytelse blir så positiv som mulig?**

TIRSDAG

For Lasarus' familie (Joh 11,5)

Vi vet ikke stort om Lasarus' familie i Betania. Evangeliene sier lite om dem. Men det later til at de var tre voksne, ugifte søsken som bodde sammen. Neppe noen typisk jødisk familie, men her tok Jesus inn når han var i byen. Johannes opplyser oss om at "Jesus var glad i Marta og hennes søster (Maria) og Lasarus" (Joh 11,5).

Se nøye på historien i Luk 10,38-42. Hvordan oppfatter du Jesu behandling av Marta? Hvordan kan man også her se et uttrykk for Jesu kjærlige medfølelse?

Martas forespørsel virker da helt på sin plass. Måltider hadde da en sentral plass i østlandenes gjestfrihet, og matlagingen måtte vel telle med. Marta kan ha vært for fattig til å ha råd til tjenere, og hun trengte hjelp. I lys av alt dette virker Jesu svar uvanlig ukjærlig.

Nøkkelen til å forstå det er kanskje å tenke gjennom Jesu misjon i en større sammenheng. For Jesus var ingenting ubetydelig, noe hans foreldre fant ut under hendelsen i tempelet (*Luk 2,48.49*). For Jesus var hvert minutt blant oss skjebnetungt, og i den sammenheng teller ikke arbeidet på kjøkkenet, om det er aldri så viktig.

Men vi misforstår Jesus om vi tror at han var ufin mot Marta. Tvert imot. Evangeliene gir oss ikke videosnutter av det de forteller. Vi kan ikke se Jesu ansiktsuttrykk idet han svarer Marta. Vi hører ikke klangen i stemmen hans. Men ut fra det vi ellers vet om ham, kan vi forestille oss at han reiser seg og taler til Maria idet han varmt sier navnet hennes to ganger. “Marta, Marta,” sier han og baner seg vei til kjøkkenet med Maria tett etter seg, “det er noe som er uendelig mye viktigere enn serveringen, og Maria har oppdaget det” (*fritt etter Luk 10,41.42*)

Til ettertanke **Hvordan kan du komme i Martas situasjon og bli så opptatt av denne verdens bekymringer at du glemmer det som er virkelig viktig? Og aller viktigst: Hvordan vet man at man prioriterer rett?**

ONSDAG**For sine fiender (Matt 5,44)**

En av Jesu mest berømte uttalelser finner vi i Matteus 5,44-48. Se over versene. Hva er kjernen i dette viktige budskapet til alle som gjerne vil følge Jesus?

Man kan virkelig si at hele Kristi liv og død var et uttrykk for dette prinsippet om å elske sine fiender og gjøre godt også mot dem som ikke gjør godt mot en selv.

Etter fallet ble hele verden i en viss forstand fiendeland, mennesker som levde i opprør og motstand mot Gud. Men hva gjorde Gud med denne fiendekloten? Sendte han en englehær for å utrydde den og dens ondskap? Nei, han sendte Jesus, sin sønn, som kom for å frelse verden, ikke fordømme den.

Hvilke direkte eksempler på Jesu kjærlighet, også mot sine fiender, kan du finne i evangeliene? Hvilke står klarest for deg?

Hva med den gangen han helbredet tjenerens øre som Peter hadde hugget av (*Luk 22,50.51*)? Og hva med den gangen han lot Judas få vite at han visste hva han hadde tenkt å gjøre, og dermed gav ham enda en anledning til å vende seg bort fra sin synd? (*Matt 26,25*)?

Det største eksempelet var selvsagt da han hang på korset og ba til Far: "Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør" (*Luk 23,34*). På mange måter er dette det ypperste eksempelet på kjærlighet til dem som ikke fortjener det. De visste ikke hva de gjorde, men de var uten unnskyldning. Mens han var her nede

var det nok anledninger, både for jøder og romere, til å finne ut hvem han var, eller iallfall til å vite at Jesus ikke fortjente det som skjedde med ham. Og likevel viste Jesus dem medfølelse.

Til ettertanke **Det er én ting å si at det er meningen at man skal elske sine fiender. Det er noe annet å vite hvordan man skal gjøre det. Hva er nøkkelen til å åpenbare dette trekket i ens eget liv? Hvor villig er du til å foreta de endringene som skal til for at du skal kunne elske dine fiender?**

TORSDAG**For Israel**

“Jerusalem, Jerusalem, du som slår profetene i hjel og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte ville jeg ikke samle dine barn som en høne samler kyllingene under vingene sine. Men dere ville ikke” (*Matt 23,37*).

Hvordan åpenbares Jesu karakter i denne teksten? Hva sier den oss om Guds kjærlighet til sitt folk? Hva sier den om kjærlighetens grenser? Og før du gir deg til å peke på andre bør du spørre deg selv: Hvordan kan disse ordene anvendes på meg?

Hvis Gud hadde de samme følelsene som vi, da ville historien om hans forhold til Israel utgjøre en nesten sammenhengende fire tusen år lang skuffelse. Visst var det også høydepunkter, tider da landet gav ham glede, men disse tidene var sjeldne og heller korte. Omsider var det slutt på Guds fenomenale tålmod, og han gav folket en periode på 490 år (*Dan 9,24*) som skulle strekke seg helt til Messias' komme. Den Messias var Jesus, og det vi ser hos ham er først som sist en medlidende holdning, en ubøyelig og øm kjærlighet.

Hvordan er Matteus 23,25-35 et eksempel på Jesu ubøyelige kjærlighet?

Her er vi vitne til at Guds tålmod er i ferd med å løpe ut. Men trass i alle provokasjoner, og enda så langvarig denne provokasjonen var, så skinner ømheten gjennom Jesu ubøyelighets ytre skorpe. Han ville ikke ha talt så hardt om det ikke hadde vært håp om at noen av disse menneskene til slutt ville se at de hadde tatt feil.

Til ettertanke Les Apg 6,7. Legg merke til hvem som også “ble lydige mot troen”. Kan det tenkes at noen av dem var blant dem Jesus hadde irettesatt? Hva kan dette lære oss om det å være raske til å dømme og fordømme?

FREDAG**Videre studium**

Les “Makt over død og grav”. *Alfa og Omega*, bind 5, side 79-91 (DA:524-536); side 258-265 (DA:710) og side 269-272 (DA:720-722).

“I det sjelevinnende arbeid behøves det stor takt og visdom. Frelseren holdt aldri sannheten tilbake, men han uttalte den alltid i kjærlighet. I sin omgang med andre viste han den største takt og var alltid vennlig og hensynsfull. Han var aldri grov, talte aldri uten nødvendighet et strengt ord, påførte aldri en følsom sjel unødig smerte. Han klandret ikke menneskelig svakhet. Fryktløst fordømte han hykleri, vantro og ugudelighet, men det var gråt i hans stemme når han uttalte sine skarpe irettesettelser. Han gjorde aldri sannheten grusom, men viste alltid en dyp ømhet for menneskene. Hver sjel var dyrebar i hans øyne. Han

opptrådte med guddommelig verdighet, men han nedlot seg med den ømmeste medlidenhet og aktelse for hvert eneste medlem av Guds familie. I dem alle så han sjeler som det var hans misjon å frelse.” – *Evangeliets tjenere*, side 84.

Spørsmål til drøftelse

- 1. Tenk på dette med å elske sine fiender. Hva vil det si, sånn rent praktisk? Hvordan skal denne kjærligheten komme til syne? Finnes det tider når det ville være umulig å elske sine fiender? Hva slags situasjon ville det være?**
- 2. Hvordan er forholdene for barna i din menighet? Hvor mye hensyn tas det til deres behov? Hvordan kunne dere i menigheten ta bedre vare på dem?**
- 3. Hvordan kan kjærlighet lett forveksles med billig nåde? Hvilken fare er det med å la folk slippe unna med ting de ikke burde slippe unna med bare fordi vi gjerne vil vise dem kjærlighet? Når kommer kjærligheten best til uttrykk i strengt moralsk ansvarlighet? Hvordan kan vi finne den rette balansen? Hvis man først skal feile, hvilken side er det best å feile på?**
- 4. Hvilke paralleller kan du finne mellom det jødiske folk (mens det var et teokrati) og dagens adventistsamfunn? Hvilke lekser bør vi lære av deres eksempel? Lærer vi dem?**